

Emersynergentie

Emersynergentie

Deel 1

Marsram Mahatma Aries

Schrijver: Marsram Mahatma Aries

Coverontwerp: Marsram Mahatma Aries

ISBN: 9789464486650

© Marsram Mahatma Aries 2022

Aan mijn moeder en aan mijn broer, die de verhalen die ik schreef in mijn kindertijd, oprecht leuk vonden.

Aan Julia Cameron, (auteur van “The right to write”) die mij liet inzien dat schrijven niet per se zou moeten gaan om het eindproduct (het uitgeven van een boek). Het gaat simpelweg om het schrijven zelf. Het schrijven, als een natuurlijk proces, zonder verplichtingen iets af te moeten maken. Het schrijven van jouw verhaal, op jouw manier, als een bevrijding, zonder dat je telkens in jouw achterhoofd houdt wat anderen van het resultaat vinden. Schrijf uit liefde voor het schrijven en doe het ten eerste puur voor jezelf.

Aan mevrouw Elles Westerink, mijn docente Engels op de middelbare school, die mij, als enige persoon in mijn leven, meerdere malen heeft geadviseerd om een carrière tot het worden van schrijver na te streven, (ik koos daar uiteindelijk niet voor) omdat ze altijd zo genoot van mijn verhaaltjes.

Voorwoord

Utrecht, 30 januari 2022

Het eerste deel van “Emersynergentie” bestaat uit meerdere op zichzelf staande verhalen, die toch met elkaar verbonden zijn, zoals in figuur 1 is weergegeven. Het is een soort raamvertelling. De kleuren in figuur 1 zijn niet willekeurig gekozen. Er is een begin gemaakt met al deze verhalen, maar de verhalen zijn niet af. Dit heeft meerdere redenen.

Toen ik een boek wilde schrijven, deed ik dat eerst alleen maar in gedachten. Ik begon met het bedenken van een plot, het bedenken van personages, het bedenken in welke wereld het verhaal zich af gaat spelen, maar van iets op papier zetten kwam het niet. Er gingen jaren voorbij en uiteindelijk verplaatste ik het verhaal naar de achtergrond en begon ik met het bedenken van een nieuw verhaal. Ik begon er niet fysiek aan, enkel en alleen in gedachten. Af en toe maakte ik toch enkele korte aantekeningen. Daarna startte hetzelfde proces weer van voren af aan en begon ik een nieuw verhaal te bedenken.

De tijd verstreek en ik had steeds meer moeite met het onthouden van de verhalen die ik eerder uitgedacht had. Ik begon de aantekeningen en dingen die ik bedacht op de computer uit te typen, maar het waren alsnog niet de verhalen zelf. Het leek eerder op een samenvatting over het verhaal voor een boekverslag.

Ik vond dat ik nog niet klaar was om te schrijven, eerst maar veel werk van anderen gaan lezen, voordat ik zelf zou beginnen. Zo kwamen er steeds meer excuses bij, die ik overigens niet bewust opmerkte. Over een bepaald onderwerp moest ik, om maar wat te noemen, eerst meer weten voor mijn verhaal, dus ik deed eerst veel onderzoek. Althans, onderzoek kan je het niet noemen, eerder uitstel van eindelijk eens echt beginnen met schrijven. Ik had ook de gedachte dat ik eerst moest leren schrijven zoals de schrijvers die ik zo goed vond, voordat ik

begon met schrijven. Denken dat ik kan leren schrijven, zonder te schrijven, was een enorme foute gedachte.

Gelukkig voor mij, kwam er een moment waarop ik eindelijk toch begon met schrijven. Na het lezen van slechts enkele hoofdstukken van het boek 'The right to write' van Julia Cameron, begon ik eindelijk in te zien dat iemand geen schrijver meer hoefde te worden, maar dat al is, op het moment dat die persoon fysiek begint met schrijven. Ongeacht het niveau. Je schrijft ten eerste voor jezelf, als je dat al niet durft, dan komt er niets op papier.

Na al geïnspireerd te zijn door de eerste paar hoofdstukken uit het boek, begon ik eindelijk met volle moed aan mijn boek. Maar ik stuitte op problemen. Ik kon ten eerste niet kiezen welke van de verhalen ik wilde schrijven, die ik na al die jaren had bedacht. Ten tweede had ik het begin en het einde van elk verhaal wel uitgedacht, maar niet het middenstuk. Ten derde was ik veel tijd kwijt, soms een paar weken, aan het typen van een stuk of vijf bladzijden! Dit kwam mede doordat ik te vaak opnieuw begon aan het verhaal of getypte teksten herschreef en uiteindelijk verwierp. Op zo'n tempo ben ik bejaard voordat ik überhaupt één boek af heb. Wat voor nut had dat? Moest ik ermee stoppen? Toch begon ik door te gaan, want ik merkte dat het gevoel dat ik kreeg door begonnen te zijn aan het boek, het andere gevoel van afzien en door te moeten ploeteren, overwon. Ik stelde slechts één eis aan mijzelf: geen pagina's met tekst meer gaan herschrijven of stukken tekst wissen, omdat ik iets anders heb bedacht, waardoor het verhaal niet meer zou kloppen als ik niet zou herschrijven. Gewoon door blijven schrijven en verzin er maar iets op, binnen het plot, als er echt iets veranderd moest worden. Ik begon het geraamte van het verhaal te typen, zonder dus te gaan herschrijven. Dat hielp mij ontzettend. Tijdens het typen, merkte ik dat mijn ideeën vrijwel direct veranderden en dat het plot niet in detail uit te denken was. Ik werd niet meer de bedenker van de verhalen, maar enkel het medium waardoor het verhaal op papier kwam. Daar was ik in het verleden al

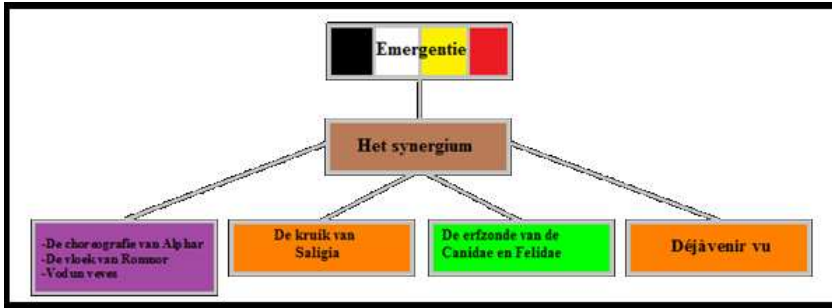
bekend mee, want dat had ik ooit ergens opgevangen van een schrijver op televisie of ergens gelezen, maar nu pas begreep ik het. Daarop besloot ik ook onder een pseudoniem te schrijven. Om meer als algemeen medium voor het verhaal of de bron waaruit het verhaal komt, te dienen en iets verder van mijn ego af te kunnen staan. Mijn sterrenbeeld is Ram. Mars is in de Astrologie de heerser over het sterrenbeeld Ram. Vandaar Marsram. De achternaam is Aries. Aries betekent Ram, in het Nederlands vertaald. De tweede naam is niet helemaal verzonnen, die heb ik namelijk ook als tweede naam. Houd ik toch een link met mijzelf. Met mijn nieuwe naam kon ik mij volledig overleveren aan mijn nieuwe strategie, om op te treden als medium. Het middenstuk hoefde ik dus niet meer te bedenken, dat stroomde als vanzelf op het papier. Toch bleef er dus nog één probleem over: welk verhaal moest ik nu kiezen? Dat wist ik gewoon niet, totdat ik op twee begrippen stuitte: emergentie en synergie. Ik begrijp niet helemaal wat deze woorden betekenen, maar wat ik ervan begreep was voldoende om de oplossing te vinden. Emergentie is in mijn woorden: "iets nieuws doen ontstaan door samenvoegen". Synergie is in mijn woorden: "Iets beters doen ontstaan door samenvoegen". Dit was de oplossing voor mijn verhalen. Als ik ze samenvoeg, maken ze elkaar wel beter, in plaats dat ik ze beter moet maken en ontstaan er wellicht nieuwe mogelijkheden voor elk plot. In de muziek heeft "Queen" hetzelfde gedaan met "Bohemian Rhapsody". Stukken muziek die niet af zijn en iets missen, simpelweg samenvoegen tot één geheel, waardoor het wel af is en er niets meer mist. "Het geheel is meer dan de som der delen". Met die gedachte ben ik mijn verhalen gaan samenvoegen. Binnen het plot hebben deze twee begrippen ook voor een uitweg gezorgd voor mij toen ik vastliep of toen de stroming van bron naar papier via mij vastliep. Er ontstonden nieuwe mogelijkheden.

Het totale verhaal is nog niet af, maar ik ga niet wachten totdat het is voltooid, voordat ik iets van een boek, mijn eigen boek, de

wereld in heb geholpen. Als ik eenmaal deel 1 heb uitgegeven, kom ik niet meer in de verleiding om toch te gaan herschrijven. Niet meer twifelen over het niveau, niet meer bang zijn voor het publiek, geen gedachtes meer om het uitgeven van mijn eigen boek te staken totdat het echt af is.

Nee, hier is, met opluchting, deel 1. Veel plezier!

Figuur 1

Emergentie: Een psychiatrisch patiënt doet vrijwillig mee aan een baanbrekend psychologisch experiment.

Het synergium: Een geheime organisatie dreigt de controle te verliezen over een systeem dat de potentie heeft om de wereld voorgoed te veranderen.

De choreografie van Alphar: Een groep uitverkorenen wordt gedwongen de strijd aan te gaan met een oeroud kwaad, om de vernietiging van het universum te voorkomen.

De vloek van Romnor: Drie dappere leerlingen ontdekken dat hun school geheime kennis verbergt die cruciaal kan zijn in de strijd tegen een oeroud kwaad.

Vodun veves: Een speler van het meest populaire spel ter wereld ontdekt dat het spel kan worden gebruikt als machtig wapen.

De kruik van Saligia: Zeven vrienden openen een kruik en daarmee begint een oneerlijke strijd om de eeuwige verdoemenis te voorkomen.

De erfzonde van de Canidae en Felidae: In een ingestorte maatschappij proberen twee overlevenden hun Goddelijke missie te volbrengen.

Déjàvenir vu: Een jongen komt vast te zitten op een locatie waar hij de totale vernietiging van zijn stamboom moet proberen te voorkomen.

EMERGENTIE

"No noble, well-grown tree ever disowned its dark roots, for it grows not only upward but downward as well."

Psychology and Alchemy, 2nd edition, C.G. Jung

"One becomes two, two becomes three, and out of the Third comes the One as the Fourth."

Maria Prophetissa

Nigredo

Hoofdstuk 1

-‘Goedemorgen, prinsesje!’

-‘Goedemiddag zal je bedoelen. Je bent weer eens te laat.....Doornroosje.’

-‘Ach ja, zou hij daar, zich ook net als jij zo bekommeren over de tijd? Vast niet. De hele dag en vanzelfsprekend de nacht, in de droomfase gehouden worden, totdat hij zelf ontwaakt?’

-‘In dat geval komen wij allemaal gewoon maar te laat. Vervolgens gewoon maar te laat het vloeibare voedsel toedienen, waardoor ook de cocktail aan chemicaliën gewoon maar wel later mag. Meneer “hij daar” wordt wakker en alles is voor niets geweest. Zou meneer “hij daar” zich dan nog steeds niet bekommeren over de tijd?’

-‘Oké, je hebt gelijk. Ik zal voortaan op tijd komen, maar hangt het experiment echt af van het op tijd komen van een medewerker? Stort alles in als die persoon te laat komt? Is er geen buffer voor het systeem, waardoor het niet instort als er een belangrijke pion komt te vervallen? Hebben schakers bijvoorbeeld per definitie verloren als hun Koningin door hun eigen blunder van het bord wordt genomen?’

-‘Dat is heel wat anders en dat weet je.’

-‘Waarom heel wat anders?’

-‘Omdat iedereen zich aan de regels moet houden. Stel dat een schaker tijdens de schaakwedstrijd ineens drie stappen zet met de Koning, dan grijpt de scheidsrechter, als je die zo mag noemen, direct in. Een Koningin valt ook niet zomaar weg, de tegenstander moet daar eerst een zet voor doen en komt met het schaakstuk op de plaats waar de Koningin stond. Jij daarentegen valt weg, zonder dat het systeem dat heeft veroorzaakt. Alsof de eigen Koningin door een schaker wordt weggenomen van het bord, zonder dat de tegenstander een zet heeft moeten doen, zonder een keuze te moeten hebben gemaakt.’

-‘Wat wil je daarmee zeggen?’

-‘Dat het systeem al in elkaar is gestort en de rest van de partij zinloos is als dit soort overtredingen van regels toegestaan is.’

-‘Zinloos is een groot woord. Misschien zouden wij juist wat vaker de spelregels moeten vergeten om verder te komen. Maar dit wordt een welles nietes gesprek, dus ik zal ervoor zorgen dat ik voortaan gemiddeld eenderde van mijn leven slaap in plaats van viernegende deel ofzo. Hiervoor moet ik wel bedenken hoe ik mijn hypothalamus kan beheersen om de regulering aan te passen, aan de door jou zo vereiste circadiaanse ritmes.’

-‘Wat denk je van te beginnen met een andere input voor de suprachiasmatische nucleus? Of probeer wellicht de toestand waarin het enzym peroxiredoxine zich bevindt te manipuleren?’

-‘Ha, ha, ik heb ondanks het te lang slapen volgens mij vannacht te weinig rapid-eye-movements slaap gehad om vandaag de strijd aan te gaan met jouw rapid-tongue-movement.’

-‘Nu zou je vast willen ruilen met meneer “hij daar”.’

-‘Nou nee, hij zit continue in stadium één met de zaagtand golven en bèta golven. Was het niet de bedoeling dat hij juist tot stadium vier komt?’

-‘Lolbroek, vergelijk de vier slaapstadia niet met ons uiteindelijke doel.’

-‘Toch is het vreemd, door iemand in stadium één te houden, doorloopt hij de vier stadia.’

-‘Door iemand de vier slaapstadia te laten doorlopen, doorloop je ook de vier stadia. Maar dat duurt te lang.’

-‘Ja, een levenlang is misschien niet eens voldoende. Tenzij je misschien drie keer zo oud kan worden als nu. Als ik onze Meneer de Pionier moet geloven.’

-‘Tja, hij denkt toch dat het in een mensenleven aangetoond kan worden. Stel dat meneer “hij daar” honderd jaar wordt, en dat het daadwerkelijk voor hem honderd jaar duurt, dan duurt het dus voor een ander mens op natuurlijke wijze zo’n driehonderd jaar.’

-‘Zelfs korter, tweehonderdvijfentwintig jaar in het geval van mensen zoals ik. Lang leve de mensen die langer slapen, zoals ik.’

Ik gebruik mijn tijd gewoon nuttiger dan de meeste bedenk ik mij nu. Hoe meer je droomt, hoe sneller je tot het doel komt waar de wetenschap, of eigenlijk de psychologie, nu naar zoekt. Dus morgen kom ik nog later dan dat ik vandaag kwam.'

- 'Je had net nog te weinig REM-slaap zei je. Bovendien, toon eerst maar eens wetenschappelijk aan dat je minimaal tweehonderdvijfentwintig jaar kan worden, dan keur ik het goed.'

- 'Als jij het niet goedkeurt ga ik wel naar Meneer de Pionier. Dan leg ik uit waarom ik de gelegenheid moet krijgen om langer te slapen en later op mijn werk mag komen.'

- 'Dan zegt hij vast: "Veel politici slapen minder dan vier uur per nacht. Hierdoor houden ze meer tijd over om oorlogen te voeren, waardoor het eerste stadium sneller bewust wordt. Dus uw verzoek is afgewezen. Pas als u in een later stadium bent beland, keur ik uw verzoek goed, maar paradoxaal genoeg zult u dan zelf uw tijd meer in dienst van anderen willen gebruiken, waardoor u uiteindelijk minder zou willen slapen".'

- 'Zo'n antwoord verwacht ik helaas ook ja. Maar daarbij moet ik wel zeggen dat ik als man zijnde, in vergelijking met vrouwen, vaker over agressie en wapens droom. Verder droomt de mens toch al vaker over vijandige interacties, woede en verdriet dan het tegenovergestelde. Dus in het echt oorlog voeren hoeft niet per se voor mij als man zijnde, om toch mijn verzoek goedgekeurd te krijgen. Tevens is het zo dat als je opzettelijk niet wil denken aan oorlog, of dit probeert te vergeten, dan is de kans groter dat je over oorlog droomt. Dus als ik per se oorlogen moet voeren om het doel van Meneer de Pionier te bereiken, dan kan ik er net zo goed helemaal niet aan willen denken en dan bereik ik het doel ook. Met andere woorden, ik denk er niet aan om te doen wat Meneer de Pionier mij opdraagt.'

- 'Praatjes, dat wil ik weleens zien: Jou een direct bevel zien negeren, om het zo maar te zeggen.'

- 'Misschien makkelijker gezegd dan gedaan, inderdaad. Ik denk dat ik er nog maar een nachtje over ga slapen. Dan lossen mijn

hersenen dit probleem automatisch op. Morgen vertel ik je mijn besluit.'

- 'In de tussentijd zet jij je maar beter goed in voor de onderzoeksgroep. Deze groep is ook als collectief opgezet. Niet irritant doen verder.'

- 'Vrouwen zijn juist irritant. Op verpakkingen van gevaarlijke stoffen staat het symbool voor schadelijk als een X en voor irriterend ook als een X. Ra, ra, ra, wat hebben vrouwen? Twee X-chromosomen. Schadelijk en irritant dus.'

- 'Mannen hebben ook een X-chromosoom, hoor. Tevens kan ik je nogal wat zeggen over het Y-chromosoom dat mannen hebben. Dit Y-chromosoom heeft gedurende de evolutie veel van zijn genen verloren en lijkt te verdwijnen. Te degenereren.'

- 'Zonder mannen worden er ook geen vrouwen meer geboren.'

- 'Sperma is kunstmatig te maken in het laboratorium, de baarmoeder echter niet. Vrouwen zijn dus minder snel vervangbaar.'

- 'Dat wordt toch de verdoemenis van het nageslacht. De psyche van kinderen, in jouw scenario dus alleen nog het meisje, heeft hoe dan ook een vaderfiguur nodig. Waarom dromen vrouwen evenveel over mannen als over vrouwen, terwijl mannen meer over mannen dromen? In de psychische droomwereld is de man dus het meest vertegenwoordigd.'

- 'Goed opgemerkt. In de fysieke wereld is ooit de vrouw het meest vertegenwoordigd en in de psychische wereld de man. De mens is echter beide, een fysiek en psychisch of mentaal wezen. Wij hebben elkaar nodig. Het uiteindelijke doel van Moeder Natuur is echter nog wat abstracter: versmelting. Ooit wordt de mens psychisch en fysiek één geslacht, een hybride. Niet te verwarren met androgyn.'

- 'Dus dan heb je geen vagina en penis. Hoe noemen wij het dan? Een pagina is al in gebruik, dus dan wordt het een venis? Dit klinkt weer te veel als Venus, de planeet waar vrouwen vandaan komen, dus dat valt ook af. Kortom, wij hebben er geen woorden voor en als iets in de taal geen woord heeft kan je het als mens

ook niet zien. Zie maar de Bosjesmannen uit Afrika, die geen woord hebben voor de kleur rood. Die kunnen daardoor de kleur rood niet onderscheiden van groen. Eskimo's kunnen weer heel veel verschillende tinten wit zien, omdat ze daar volgens mij woorden voor hebben. De Westerse vrouwen kunnen de laatste jaren vooral de kleur grijs in verschillende tinten onderscheiden. Ze fantaseren namelijk stiekem over "Vijfig tinten grijs".'

-'Oké, dit gesprek gaat de verkeerde kant op. Tijdverspilling. Je moet gewoon voortaan op tijd komen. Doordat jij altijd te laat komt verspil ik altijd weer te veel tijd aan studentiekoos gezeik.'

-'Ik kom niet altijd te laat, hoor. Als ik seks heb kom ik altijd te vroeg.'

-'Ach, wat sneu. Nog wat, je fluitje masseren met je rechterhand is geen seks.'

-'En met links, is dat wel seks? Dan gebruik ik voortaan mijn linkerhand voor mijn fluitje. Ooit weleens al eerder gedaan, nadat ik ook op mijn linkerhand had gezeten, omdat de verbinding met mijn hersenen anders is in dat geval. Door de toegevoegde gevoelloosheid van mijn hand lijkt het of ik niet zelf met mijn fluitje speel. Maar het werd een drama, ik verwondde toen mijn voorhuid flink met mijn nagels. Het duurde maanden voordat die wond eindelijk genas. Nooit meer met links dus, beval ik mijzelf. Iets anders, er bestaat geen technologie die sneller dan ik het heilige zaad beschikbaar kan hebben en het vervolgens kan doen uitstorten in een baarmoeder. Dus jouw spermalaboratorium is in dat opzicht tijdverspilling.'

-'Die tijdwinst is toch niet van cruciaal belang, omdat de zwangerschap toch negen maanden duurt. Dus één dag langer wachten op zaad neemt de vrouw op de koop toe.'

-'De vrouw is dus de ultieme tijdverspiller, negen maanden wachten om iets uit te stoten. Tevens geeft de man miljarden zaadjes per lozing af, waar de vrouw er maar hoogstens acht van gebruikt, of wat het record ook was. De vrouw is dus niet alleen

een tijdverspiller, maar verspiller in het algemeen. Dus hoe durf jij als vrouw te beweren dat ik jouw tijd verspil?’

-‘Tot ziens, Hans. Ik ben je voor vandaag weer zat. Als jij je als man wil blijven handhaven in een vrouwenberoep, kom dan de volgende keer op tijd. Meneer de Pionier heeft mij erop gewezen dat ik teveel overuren opschrijf, dat wil hij niet meer. Vast omdat hij ze wel moet betalen aan mij. Hij zegt dat ik mijn tijd beter in moet delen. Ik heb hem niet verteld waardoor het komt. Maar als jij zo bijdehand blijft doen, komt daar verandering in!’

-‘Het spijt mij, ik wist niet dat...’

-‘Geen zorgen om mij, focus je aandacht op meneer ‘hij daar’. Hij heeft trouwens een naam. Je noemt hem altijd ‘hij daar’, al weken lang. Ook dat vind ik niet meer kunnen. Hij is niet alleen maar een patiënt met een psychische stoornis. Hij heet Ruben Obote De Bruyne, vijfendertig jaar. Zijn moeder is Belgische en zijn vader komt oorspronkelijk uit Uganda. Je weet wel, die twee mensen die weleens op bezoek komen en waar jij nooit belangstelling voor toont. Maar dat verwacht toch niemand van een autist. Tot ziens!’

Hans groette niet terug toen Anne kwaad wegliep. Hij ging zitten in de draaistoel en verzonk in gedachten. Ja hij is autistisch. Daardoor deelt hij onbewust kennis met mensen die daardoor geïrriteerd worden. Maar kan hij er wat aan doen als hij de armband om de arm van Ruben ziet en het volgende door zijn hoofd schiet? De kleuren zwart, wit, geel en rood geven de kleuren van de vlag van België en Uganda aan. Zwart, geel en rood zit in beide vlaggen. De kleur wit zit in het midden van de vlag van Uganda. Een witte cirkel met daarin het nationale symbool: de grijze kroonkraanvogel, ofwel de Balearica regulorum. De kleur zwart symboliseert de Afrikanen, de kleur geel Afrika’s zonneshijn, de kleur rood de Afrikaanse broederschap. Het gedeelde bloed. Dit kreeg later een duistere betekenis: het vergoten bloed. De periode 1971 tot 1979 in Uganda, geldt als de bloedigste periode in de moderne Afrikaanse geschiedenis. Idi Amin, Slachter van Afrika, voerde

toen het bewind, nadat hij een staatsgreep had uitgevoerd toen de zittende president Milton Obote op reis was in het buitenland. Waarschijnlijk is de vader van Ruben in die bloedige periode naar België gevlucht, als lid van een etnische groep die president Milton Obote had gesteund. Ruben en Milton zijn trouwens geen familieleden van elkaar. De Slachter van Afrika kreeg meer bekendheid toen er in 1974 een documentaire werd gemaakt over hem.

Er raast nog meer feitenkennis door Hans' hoofd. Uganda ligt aan het Victoriameer in Afrika. Daar omheen ligt een riftvallei, de Grote Slenk. Zoek maar eens naar de ligging van de Grote Slenk in Afrika en er is te zien dat het een V- vorm heeft. Oftewel het symbool van een vulva of baarmoeder. De binnenvorm kan gezien worden als een penis die de vulva binnen is gegaan. Toevallig wordt een ravijn in de Slenk ook wel de wieg van de mensheid genoemd. Dit ravijn, heet de Olduvaikloof (waar de klank vulva in zit door de letters anders samen te voegen, als in vulfa, en ook de klank kloot, als in klood) en het is een vindplaats van vele fossielen van mensachtigen. In de Slenk is in 1974, (in hetzelfde jaar dat de documentaire van Idi Amin werd gemaakt) het fossiel van een Australopithecus afarensis gevonden, vermoedelijk een voorganger van de moderne mens. De archeologen en antropologen luisterden naar het lied "Lucy in the sky with diamonds" van "The Beatles" en besloten het fossiel "Lucy" te noemen. Feiten en toevaligheden, Ruben heeft dus een link naar de wieg van de mensheid, vanwege zijn afkomst. Hij is dus een soort Eerste Mens. Laat juist deze Eerste Mens, voor het eerst in de geschiedenis, een baanbrekend psychologisch experiment ondergaan...

Wordt vervolgd

DE KRUIK VAN SALIGIA

"He thrusts his fists against the posts and still insists he sees the ghosts."

IT – Stephen King

"What is greater than God, more evil than the devil, the poor have it, the rich need it and if you eat it you will die?"

Het gerucht ging dat maar liefst 80% van de ondervraagde kleuters, op een kleuterschool, en slechts 17% van de ondervraagde volwassenen, van de Stanford-universiteit, dit raadsel konden oplossen. Kinderen denken simpel en volwassenen denken te ingewikkeld, was onder andere de verklaring. (Oorspronkelijke bron onbekend).

Hoofdstuk 1

Het enige dat het kwaad nodig heeft om te overwinnen, is de aanwezigheid van goede mensen die niets doen. Dat is alles. Maar andersom is het een ander verhaal. Het enige dat het goede nodig heeft om te overwinnen, is niet alleen maar de aanwezigheid van goede mensen die iets doen of kwade mensen die niets doen.

Het lijkt wel of het kwaad een voordeel heeft ten opzichte van het goede. Als het kwaad eenmaal is geschied, is de weg terug zeer lastig. Het kwaad is als ruwe olie die, vanuit een vat, op het wateroppervlak wordt geloosd; het verspreidt zich, het is lastig te verwijderen en overal waar het terecht komt veroorzaakt het schade voor de natuur.

Het goede daarentegen is meer als inkt; op den duur verspreidt het zich net als ruwe olie, maar het wordt dusdanig verdund, dat de inkt zelfs lijkt te verdwijnen en daardoor moeilijk terug te vinden is.

Dit inzicht over goed en kwaad werd een groep van zeven jeugd vrienden pijnlijk duidelijk.

Zoals het startsein van het Grote drama vol geweld van de twintigste eeuw, (zoals allerlei proxi-oorlogen veroorzaakt door de Koude Oorlog, die weer was veroorzaakt door de Tweede Wereldoorlog, die weer was veroorzaakt door de Eerste Wereldoorlog) was te herleiden naar 28 juni 1914, toen de twintigjarige Gavrilo Princip de Oostenrijks-Hongaarse troonopvolger Franz Ferdinand en diens echtgenote doodschoot, zo is voor dit verhaal het startsein ook te herleiden wanneer het startsein klonk waardoor het kwaad uiteindelijk de overhand kreeg.

Het begon allemaal met het openen van een kruik op Vrijdag 1 september 1995.

Hoofdstuk 2

Einde van de zomervakantie? Er is maar één persoon ter wereld die daar totaal geen moeite mee heeft en dat is Henk. September is daarom ook zijn favoriete maand, dan gaan de scholen weer open!

Na vijfenveertig jaar werkzaam te zijn als conciërge op verscheidene basisscholen is hij het nog steeds niet zat om in september terug te keren naar de basisschool waar hij al zo'n twintig jaar werkt. Hij merkt dat hij in september ook meer gas geeft dan in de andere maanden, als hij in zijn auto zit en richting school rijdt. Vroeger ging hij nog in de vakantie wekelijks naar school om klusjes te doen, maar sinds de aanstelling van de nieuwe directrice een jaar of vijf geleden, is hem dat verboden. Een oudere werknemer, van over de zestig, waar zij verantwoordelijk voor is, moederziel alleen aanwezig te laten zijn in het gebouw, leek haar niet verstandig.

'Geniet toch eens van je vakantie en je kleinkinderen,' zei ze weleens. Maar dat was het probleem juist, Henk heeft geen kleinkinderen, zelfs geen kinderen. Diep in zijn hart is dat de grootste mislukking uit zijn leven. Hij is namelijk dol op kinderen. De kinderen, van de basisschool, zijn nog doller op hem. Maar het zijn helaas niet zijn eigen kinderen. Als de dag erop zit, keert hij weer terug naar huis. Alleen. Niemand die daar op hem wacht, want een geliefde heeft hij ook niet. Hoe het zo is gekomen weet hij donders goed. In de liefde is Henk, zo ongeveer de eerste twee decennia van zijn leven als volwassene, nooit gelukkig geweest, of eigenlijk, is niemand gelukkig geweest met hem in die tijd. Na die tijd dacht hij het geluk gevonden te hebben, maar het noodlot sloeg toe. Zijn eerste vrouw, met wie hij vijftien jaar getrouwd was en al die tijd in Rotterdam woonde, wilde nooit kinderen, totdat ze plots stopte met de pil, kort daarna op zakenreis ging en bij terugkomst zwanger bleek te zijn van een collega met wie ze al tien jaar een affaire had. Diezelfde dag nog vroeg Henk de scheiding aan.

Henk had verdriet en kon de schok eigenlijk niet verwerken. Dat is de reden dat hij een jaar na de scheiding alweer trouwde. Zijn tweede vrouw, met wie hij vijf jaar getrouwd was en al die tijd in Den Haag woonde, was onvruchtbaar. Dit heeft ze hem, in het begin van hun relatie, eerlijk verteld. Hij vond dat geen ramp. Hij hield van haar en vroeg haar enkele dagen na haar bekentenis ten huwelijk. Het was een goed huwelijk vol onderling vertrouwen. Eén ding mocht Henk echter nooit doen van haar; haar post lezen. Dit had al argwaan moeten wekken bij Henk, maar omdat hij zo een goedzak is en te snel van vertrouwen is, gingen er geen alarmbellen rinkelen bij hem. Hij had ook nooit kunnen vermoeden dat hij op een keer een brief uit de oudpapier container zag steken, gericht aan hemzelf, die afkomstig was van een kliniek. Een kliniek die bekend stond als een abortuskliniek. In de brief stond dat de kliniek zich genoodzaakt voelde om een deurwaarder of om een incassobureau in te schakelen als hij niet snel tot betaling overging van de openstaande factuur. In de brief werd uitgelegd waarom het bedrag veel hoger was dan normaal. Dit was niet vanwege het feit dat het openstaande bedrag hoger werd door het verstrijken van de betalingstermijn, maar vanwege het feit dat hij en zijn vrouw in vijf jaar tijd al drie zwangerschappen verbroken hadden. Diezelfde dag nog vroeg Henk de scheiding aan. Er ging een jaar voorbij en ook nu trouwde Henk weer snel. Driemaal is scheepsrecht? Daar geloofde Henk wel in. De derde vrouw van Henk, dat moest dan toch eindelijk succes opleveren? Al was hij net de veertig voorbij, kinderen krijgen zat er nog wel in. Zijn derde vrouw was tevens tien jaar jonger dan hij. Hij had haar ontmoet in Thailand. Ze gingen wonen in de Utrechtse plaats Ter Sluiks. Henk vond het van een mooie symbolische betekenis als zijn kinderen geboren zouden worden in de provincie Utrecht, het hartje van het land. Maar na jaren proberen, werd zijn vrouw maar niet zwanger. Ze gaven het op om zwanger te worden, maar bleven open voor alternatieven. Toen Henk vijftig werd, hadden hij en zijn vrouw besloten, als het ware als cadeau

voor hem, een kind te adopteren uit Thailand. Na twee jaar was het eindelijk zover, ze mochten het kind ophalen in Thailand. Het was Henk en zijn vrouw bekend dat het proces van adoptie niet helemaal legaal was. De instantie wilde tevens contant geld krijgen. Dit was vreemd, maar het verlangen naar een kind was te groot voor hem en zijn vrouw om de instantie tegen te werken. Henk herinnert zich nog wel dat zijn vrouw in het vliegtuig naar Thailand een geheimpje verklapte. Ze was drie weken zwanger! Wat er verder is gebeurd in Thailand is Henk voor het grootste gedeelte kwijt. Het enige dat hij zich nog kan herinneren is dat hij en zijn vrouw bedonderd werden en vervolgens overvallen zijn. Henk werd neergeschoten en kreeg, na maanden in coma gelegen te hebben, te horen dat hij nooit meer kinderen kon krijgen. De artsen konden zijn testikels niet meer redden, nadat die beschadigd waren door enkele kogels. Maar hij mocht van geluk spreken dat hij het had overleefd, voor zover dat geluk te noemen was. De vrouw van Henk en hun ongeboren kind overleefden het echter niet. De enige vrouw waarvan hij zeker wist dat ze echt van hem hield, werd hem ontnomen, in de periode die de gelukkigste van zijn leven was geworden en had moeten blijven. Mede dankzij het nieuws van de zwangerschap en het vooruitzicht op de adoptie van een kindje. In de twaalf jaar die volgden heeft Henk nooit meer de behoefte gehad aan een nieuwe liefde. De liefde van en voor de basisschoolleerlingen is nu genoeg.

Op de autoweg ziet Henk het bord "Afslag Ter Sluiks" staan en zijn hart begint sneller te kloppen van enthousiasme en geluk. Hij is blij dat hij vandaag al door de directrice werd opgedragen om naar school te gaan, (in plaats van te moeten wachten tot de eerste schooldag op Maandag) om een nieuwe leerling te ontvangen. Vandaag komt een vader, samen met zijn dochtertje, kennis maken met de directrice op school. Ze vond het, vanwege de buurt, prettiger als Henk er ook bij was. Tevens kon hij dan het gebouw controleren op schade, voordat het gebouw weer vol met leerlingen zou zitten. Het is en blijft een ruige wijk, waar

het schoolgebouw staat. De wijk Ter Sluiks, in het plaatsje Ter Sluiks, van de provincie Utrecht, staat namelijk bekend als een probleemwijk. Een multi-culturele achterstandswijk. De armoede- en criminaliteitscijfers zijn volgens het Centraal Bureau van de Statistiek het hoogste van de provincie Utrecht. Zelfs het hoogste van Nederland. Op Europese lijsten staat de wijk zelfs op de tweede plaats als het gaat om diefstal en vernielingen. Alles wijst erop dat men probeert om die eerste plaats te bereiken, althans zo lijkt het soms. Voor Henk staat de wijk toch al op nummer één, maar niet qua diefstal en vernielingen. Deze wijk is de enige wijk waar Henk zich zielsgelukkig voelt, al zo'n twintig jaar. Ondanks het drama in zijn leven, is en blijft deze wijk de link met zijn eerste echte en enige liefde.

Altijd als Henk bijna bij de school arriveert in de maand september, zet hij zijn lievelingsmuziek aan. Hij heeft een cassette bandje op precies het goede punt stilgezet en hoeft alleen maar op "play" te drukken en zijn lievelingsnummer begint te spelen, waar hij maar een paar regels van mee kon zingen:

"Do you remember, the twenty first night of September?" en tevens

"Ba de ya, say do you remember
Ba de ya, dancing in September"

Een paar bochten om en op het moment dat het nummer eindigt is Henk altijd precies op de plaats van bestemming, waar hij dan parkeert op zijn vaste parkeerplaats. Echter, niet vandaag. Vandaag staat er een zeer dure auto geparkeerd op zijn parkeerplaats. Met lichte tegenzin, parkeert Henk noodgedwongen ergens anders en hij loopt het schoolplein op. Daar staat het welkomst comité te wachten, bestaande uit de directrice, Marian Baas, in haar altijd ietwat mannelijk lijkende maatpak en een vermoedelijk Chinese man.

'De hele buurt kon je van mijlenver horen aankomen met dat harde lawaai van je, Henk!' snauwde Marian.

‘Ook goedmorgen, mevrouw Baas,’ zei Henk, waarbij hij Marian altijd met opzet bij haar achternaam noemt en tevens de klemtoon op haar achternaam zet, als ze weer eens een verwijt maakt.

‘Nu iedereen wakker is, is de kans groter dat de auto van meneer Pan de aandacht trekt van onguire types,’ snauwde Marian.

‘Ach, dat zal wel meevallen, Marian, zulke auto’s zijn zo opvallend in deze buurt, in deze stad zelfs, dat geen crimineel op hun beurt niet de aandacht trekt van de politie. Onguire types kijken wel uit om de auto te veel aandacht te geven,’ zei Henk geruststellend, terwijl hij een knipoog gaf aan de Chinese man. ‘Henk, ik wil je voorstellen aan meneer Pan, meneer Pan, dit is Henk Schipper, onze conciërge.’

De mannen gaven elkaar een hand.

‘Goedemorgen, ik ben meneer Pan, maar zeg maar Kim alstublieft.’

‘Maar Kim alstublieft. Nee hoor, geintje. Welkom op onze school, Kim!’ zei Henk enthousiast.

‘Ik zou u hebben voorgesteld aan mijn dochttertje, Dora, als ze niet weer ergens een boom aan het beklimmen was in de bosjes,’ verontschuldigde Kim zich.

‘Dat geeft niet, hoor. Wij zijn allemaal kinderen geweest, je klom als kind liever in een boom, dan dat je de hele tijd bij mensen moest staan met een afkeer voor luide goede muziek,’ grapte Henk.

Kim schoot in de lach. ‘Heeft u kinderen, en vergeef mijn te snelle oordeel, zelfs al kleinkinderen?’

‘Nee dat heeft hij niet, hij heeft ook geen vrouw, vind ik ook niet zo gek met zo’n muzieksmaak,’ zei Marian snel, voordat Henk kon antwoorden.

‘Ik heb wel kinderen, maar liefst driehonderdentwintig. Elk kind op deze school zie ik als mijn kind,’ zei Henk trots, ‘En een vrouw hoef ik niet, ik heb mijn handen al vol aan mevrouw Baas hier, ik moet er niet aan denken om er zo eentje ook thuis te

hebben,' zei Henk provocerend, waarbij hij weer de klemtoon legde op de achternaam van Marian.

Een schaterlach klonk uit de mond van meneer Pan, hij schaamde zich en herstelde zich snel door een ander onderwerp aan te kaarten.

'Hoe oud is deze school?' vroeg hij aan Marian.

'In december precies drieëndertig jaar, gebouwd vanaf begin 1962 en geopend in december 1962, in de tijd dat deze wijk ook nog deels in aanbouw was,' zei Marian.

'De school is vernoemd naar Maria Montessori, als eerbetoon en ter nagedachtenis aan haar, omdat ze tien jaar voor de opening is overleden,' vervolgde Marian.

'Mijn excuses, wie, Maria Montessori?' vroeg Kim aarzelend.

'Dat was een Italiaanse arts en pedagoog, bekend geworden door het naar haar vernoemde Montessorionderwijs,' antwoordde Marian.

'De leerlingen denken dat de school naar je vernoemd wordt als je belangrijk bent geweest en dood bent,' voegde Henk toe. 'Ik zeg ze daarom dat ze maar snel moeten hopen dat de school niet Maria maar Marian Montessori gaat heten,' grapte Henk met een brede glimlach.

Kim schalde van het lachen en kon zich niet meer inhouden.

Marian keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Henk.

'Nou, Henk Montessori zal het nooit heten, als de voorwaarde is dat je belangrijk bent geweest,' gooide Marian eruit om de controle weer te pakken in het gesprek.

Kim kon niet stoppen met lachen samen met Henk. Hij verontschuldigde zich tientallen keren, maar bleef lachen.

Daarop begon Marian maar met haar volgende zin.

'De school is erkend door de Nederlandse Montessori Vereniging. Dus u kunt ervan uit gaan dat uw dochter op een echte Montessori school gaat zitten. Graag zet ik dit gesprek verder voort op mijn kantoor, zodat Henk ongestoord kan beginnen aan zijn controle ronde,' zei Marian met een autoritaire toon.